

Slávnosť svätého Petra a Pavla, apoštolov

Rozjímanie na slávnosť svätého
Petra a Pavla, apoštolov.

Navrhované témy sú: Cirkev
oslobodená stretnutím s
Kristom; Peter: odovzdanie
slabosti Bohu; Pavol: srdce bez
zábran.

„TOTO SÚ TÍ, ktorí počas svojho
života zasadili Cirkev a zvlažili ju
vlastnou krvou; pili z Pánovho
kalicha a stali sa Božími priateľmi“^[1].
Apoštoli Peter a Pavol sú považovaní
za prvé piliere kresťanstva. Svätý
Peter je skala, na ktorej Ježiš postavil

svoju Cirkev, a svätý Pavol je so svojimi cestami a spismi apoštolom univerzálnej Cirkvi. Obaja potvrdili jednotu a univerzálnosť nového Božieho ľudu svedectvom mučeníckej smrti.

Život oboch nebol poznačený predovšetkým ich vlastnosťami, ale osobným stretnutím s Ježišom: bol to On, kto ich uzdravil a urobil ich apoštolmi iných. Peter bol oslobodený od svojho strachu a neistoty. Hoci bol silný a impulzívny, zakúsil trpkú chuť porážky, keď po celonočnej práci nič nechytil. Tvárou v tvár prázdny sieťam bol v pokušení nechať sa odradiť a všetko vzdať. Ale dôverujúc Ježišovým slovám – „zatiehni na hĺbinu a spustite siete na lov“ (Lk 5, 4) – si uvedomil, že by mal radšej všetko prijať: bol si istý, že keď je na jednej lodi s Kristom, nemá sa čoho báť.

Na druhej strane bol Pavol oslobodený „od náboženskej horlivosti, ktorá z neho urobila zúrivého obhajcu prijatých tradícií“^[2] a ktorá v Ježišovi nedokázala rozpoznať očakávaného Mesiáša. Jeho prísne dodržiavanie zákona bez tejto otvorenosti voči Kristovi ho uzavrelo pred Božou láskou. Po páde na ceste do Damasku sa však vrhol do kázania typického pre toho, kto „intenzívne zakúsil radosť z toho, že je Boží“^[3]. Jeho život, ktorý sa možno točil len okolo predpisov, ktoré treba dodržiavať, sa neskôr opieral o toto osobné stretnutie s Kristom. „Peter a Pavol nám dávajú obraz Cirkvi zverenej do našich rúk, ale vedenej Pánom s vernosťou a nehou (...); obraz Cirkvi slabej, ale silnej vďaka Božej prítomnosti; obraz oslobodenej Cirkvi, ktorá môže ponúknuť svetu oslobodenie, ktoré nemôže dať sama sebe“^[4].

JEŽIŠ zvolal svojich učeníkov a položil im otázku: „Za koho pokladajú ľudia Syna človeka?“ (Mt 16, 13). Vtedy sa začali ozývať niektoré mená, ktoré bolo počuť v meste: Ján Krstiteľ, Eliáš, Jeremiáš, jeden z prorokov... Ale Ježiš potom chcel, aby si každý z nich skúsil osobnejšiu odpoveď: „A za koho ma pokladáte vy?“ (Mt 16, 15). Tentoraz sa nikto neodvážil nič povedať. Urobil to iba Šimon Peter, ktorý sa ujal slova a odpovedal: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha“ (Mt 16, 16).

Pri týchto slovách Ježiš hovorí Petrovi, že on bude skalou, na ktorej vybuduje svoju Cirkev. Zároveň však dodáva, že jeho sila nebude závisieť od jeho vlastných kvalít – „ani telo, ani krv ti to nezjavili“ (Mt 16, 17) –, ale od moci Boha Otca na nebesiach. V skutočnosti krátko po úvahe o Petrovi ako o skale vidíme, ako ho Pán po oznámení svojho umučenia karhá: „Na pohoršenie si mi, lebo

nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!“ (Mt 16, 23). Toto napätie medzi darom, ktorý pochádza od Boha, a ľudskými schopnosťami je to, čo poznačuje život svätého Petra, Cirkvi a každého z nás. Na jednej strane svetlo a sila, ktoré prichádzajú zhora, na druhej strane ľudská slabosť, ktorú môže premeniť len božské pôsobenie, keď sa stretne s pokorným srdcom.

„Cirkev nie je spoločenstvom dokonalých, ale hriešnikov, ktorí musia uznať, že potrebujú Božiu lásku, že sa potrebujú očistiť skrze kríž Ježiša Krista“^[5]. Peter sa zo dňa na deň nezmenil. Vo svojom živote bude naďalej zakúšať Božie dary a svoje vlastné slabosti. Takto bol skalou Cirkvi: neustále pociťoval svoje nedostatky, ale vedel sa ukotviť v Kristovej láske.

SVÄTÝ PAVOL je považovaný za apoštola pohanov, teda všetkých, ktorí nepatrili k židovskému národu. Videné z nadhľadu to má dokonca svoj paradoxný zmysel. On, ktorý tak horlivo prenasledoval kresťanov, pretože nedodržiavali dostatočne judaizmus ako on, neskôr vynikol práve v ohlasovaní Božej spásy pohanským národom zeme. „Pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých“ (1 Kor 9, 22), napísal Korinťanom. Božie plány sú vždy oveľa väčšie, než si dokážeme predstaviť.

Neexistuje žiadna pozemská bariéra, ktorá by oddeľovala kresťana od jeho bratov. Všetko, čo Pavla oddeľovalo od ostatných ľudí, zmizlo, keď sa stretol s Pánom. „Táto udalosť rozšírila jeho srdce, otvorila ho pre všetkých (...) Stal sa schopným vstúpiť do širokého dialógu s každým“^[6]. Ako povedal svätý Josemaría: „Ľudské srdce sa vie

nádherne zväčšovať. Keď miluje, trhá všetky putá v crescende lásky. Keď miluješ Pána, nebude tvora, ktorý by nenašiel miesto v tvojom srdci“^[7]. Práve toto rozšírenie srdca sa stalo svätému Pavlovi, keď sa osobne stretol s Kristom.

Mária ako Matka Cirkvi sa stará o to, aby všetky jej deti boli zjednotené. „Sotva môže mať niekto pravú úctu k Panne Márii, ak sa súčasne necíti byť pevnejšie zviazaný s ostatnými údmi tohto Mystického Tela, užšie zjednotený s jeho viditeľnou hlavou, pápežom“^[8]. Tak ako Petrovi, aj nám pomôže nestratiť nádej tvárou v tvár našim nedostatkom a žiť ukotveným na skale, ktorou je Boh. A podobne ako Pavol rozšíri naše srdcia, aby sme mohli objaviť bratstvo, ktoré nás spája s celým ľudstvom.

[1] *Rímsky Misál*, Slávnosť sv. Petra a Pavla, apoštolov, úvodný spev.

[2] František, *Homília*, 29-VI-2021.

[3] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného strenutia*, 25-VIII-1968.

[4] František, *Homília*, 29-VI-2021.

[5] Benedikt XVI, *Homília*, 29-VI-2012.

[6] Benedikt XVI, *Audiencia*, 3-IX-2008.

[7] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, VIII. zastavenie.

[8] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 139.